

— Много е тежко брей, продума той на себе си. Слѣдъ туй прибави:

- Момиченце, на колко си години?
- Осемгодишна, господине.
- Отъ далечъ ли носишъ тази вода?
- Отъ извора въ гората.
- Далечъ ли ти е още пжтя?
- Да, има още много пжть да вървимъ.

Човѣкътъ помълча малко, слѣдъ което ненадѣйно продума:

- Ами имашъ ли майка?
- Не знамъ, отговори момичето.

Прѣди да може човѣкътъ пакъ да попита, тя прибави:

— Не вървамъ да имамъ. Другитѣ дѣца всички иматъ майки, а пжкъ азъ си нѣмамъ. — Струва ми се, че никога не съмъ имала, прибави тя слѣдъ малко мълчание.

Човѣкътъ се спрѣ. Сложи ведрото на земята наведе се, тури си ржцѣтъ върху двѣтъ рамена на дѣтето и се мжчеше да му види лицето въ тъмнината.

Сухото и повѣхнало лице на Козета се виждаше мрачно при блѣдната свѣтлина на небето.

- Какъ ти е името?, попита той.
- Козета.

Човѣкътъ изтрѣпна като отъ електрическа искра. Той сне ржцѣтъ си отъ рамѣната ѝ, зе ведрото и тръгна.

Послѣ попита:

- Дѣ стоишъ, момиченце?
- Въ село, слугувамъ.
- Тамъ ли отиваме ние сега?
- Тамъ, господине.